

ciana organitzarà els cursos corresponents per tal que els professors en actiu en aquell moment, siga quin siga el nivell educatiu de l'ensenyament, assolisquen el més aviat possible la suficient capacitat en valencià.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queden derogades totes les normes d'igual o inferior rang que s'oposen al que estableix la present Llei.

DISPOSICIONS FINALS

Primera

S'autoritza el Consell de la Generalitat Valenciana a l'adopció de quantes disposicions reglamentàries calguen per a l'aplicació i desplegament del que es disposa en aquesta Llei.

Segona

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà d'haver-se publicat al "Diari Oficial de la Generalitat Valenciana".

Per tant, ordene que tots els ciutadans, tribunals, autoritats i poders públics als quals pertoque, observen i facen complir aquesta Llei.

València, a 23 de novembre de 1983.

*El President de la Generalitat,
JOAN LERMA I BLASCO*

II. JURISPRUDÈNCIA

II.1. *Tribunal Constitucional*

Dues sentències resolent conflictes positius de competència és allò que cal ressenyar de l'activitat del Tribunal Constitucional. La primera, la sentència número 87/1983, de 27 d'octubre (B.O.E., núm. 288, de 2 de de-

sembre de 1983), resol els conflictes positius de competència números 392 i 443/1982 (vegeu els apartats I.2 i I.3 de les *Notes* corresponents al número 2), acumulats, plantejat el primer per l'Advocat de l'Estat, en representació del Govern, contra l'Ordre del Departament d'Educació del Govern Basc de 11 de maig de 1982, sobre la regulació de l'ensenyament en el cicle mitjà d'Educació General Bàsica, fixació dels seus objectius; i el segon pel Govern Basc contra el Reial Decret 1765/1982, de 24 de juliol, sobre horari d'ensenyaments mínims del cicle mitjà d'Educació General Bàsica. Segons la sentència la competència controvertida correspon a l'Estat, a la vegada que declara nuls l'art. 1.2 i l'Annex II de l'Ordre del Departament d'Educació del Govern Basc d'11 de maig de 1982. Reproduïm els dos paràgrafs del Fonament jurídic número 4 que fan referència a l'ensenyament del castellà i de l'euskara:

«El Gobierno Vasco hace particular hincapié en el hecho de la cooficialidad del castellano y el euskera; en efecto, todos los habitantes de Euskadi tienen el derecho a conocer y usar ambas lenguas (art. 6.1 del Estatuto). Ello supone naturalmente que ambas lenguas han de ser enseñadas en los Centros escolares de la Comunidad con la intensidad que permita alcanzar ese objetivo. Y es de observar en este mismo sentido que tal deber no deriva sólo del Estatuto, sino de la misma Constitución. El artículo 3 de la misma dice:

“1. El castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho de usarla.

2. Las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas Comunidades Autónomas, de acuerdo con sus Estatutos.

3. La riqueza de las distintas modalidades lingüísticas de España es un patrimonio cultural que será objeto de especial respeto y protección.”

»De estos preceptos resulta que el Estado en su conjunto (incluidas las Comunidades Autónomas) tiene el deber constitucional de asegurar el conocimiento tanto del castellano como de las lenguas propias de aquellas Comunidades que tengan otra lengua como oficial. Una regulación de los horarios mínimos que no permita una enseñanza eficaz de ambas lenguas en esas Comunidades incumpliría el artículo 3 de la Constitución. No ocurre así, sin embargo, en el caso presente. El Gobierno ha fijado unos horarios mínimos para todo el territorio nacional, y en materia lingüística los ha fijado sólo con relación al castellano, ya que al referirse a enseñanzas mínimas en todo el Estado se ha limitado correctamente a regular la enseñanza de la única lengua que es oficial en todo su territorio y que, por tanto, debe enseñarse en todo él con arreglo de unos mismos criterios concernientes tanto al contenido como a los horarios mínimos; mientras que la regulación de la enseñanza de otras lenguas oficiales corresponde a las respectivas Instituciones

autonómicas. Pero de las veinticinco horas semanales lectivas que normalmente comprende el horario escolar en el ciclo medio de EGB al horario mínimo fijado por el Real Decreto impugnado ocupa sólo dieciséis horas. Quedan, pues, a disposición de la Comunidad Autónoma nueve horas, más de un tercio de las veinticinco horas señaladas, lo que parece razonable para poder organizar en ese tiempo las enseñanzas de euskera, así como completar, ampliar o adaptar las enseñanzas mínimas en la forma que estime conveniente.»

La segona sentència, la número 88/1983, de 27 d'octubre (B.O.E., número 288, de 2 de desembre de 1983), resol el conflicte positiu de competència promogut pel Govern Basc en relació amb el Reial Decret 3087/1982, de 12 de novembre, sobre fixació d'Ensenyaments mínims per al cicle superior d'Educació General Bàsica (vegeu l'apartat I.2 de les *Notes* corresponents al núm. 2). La sentència declara que la competència controvertida correspon a l'Estat. La fonamentació jurídica que fa el Tribunal respecte a l'ensenyament del castellà i de l'euskara segueix fil per randa la fonamentació de la sentència anterior, per la qual cosa no la reproduïm.

II.2. Tribunal Suprem

El Tribunal Suprem amb les sentències de la Sala 3a. de 25 de gener de 1984 (Art. 205), i de 3 de maig del mateix any ha iniciat una jurisprudència segons la qual la inclusió del coneixement de l'euskara com a mèrit en un concurs-oposició per a cobrir places vacants en l'Administració Local basca seria contrària al principi d'igualtat i comportaria discriminació. Aquesta jurisprudència, que ens sembla absolutament injustificable mentre la puntuació del mèrit tingui una proporció adequada, és a més a més contrària a l'opinió expressada pel Tribunal Constitucional en la seva sentència 76/1983, de 5 d'agost (vegeu l'apartat II.1 de les *Notes* del núm. 3).

La primera sentència declara nul·la la convocatòria de concurs-oposició lliure feta per la Diputació Foral de Guipúscoa per a servir una plaça de Cap del Servei Foral de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament en assignar la base 7a. sis punts per coneixement i domini de l'euskera. Aquests són els atesos:

«CONSIDERANDO: Que, a la hora de resolverse la problemática litigiosa, preciso se hace partir del art. 3.º de la Const. de 27 de diciembre de 1978 (R. 1978, 2836), a cuyo tenor, “el castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho de usarla. Las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas Comunidades Autónomas, de acuerdo con sus Estatutos...”, es decir, la lengua oficial de España es el castellano, por lo que todo olvido o discriminación con respecto a ella conculca el espíritu y letra de tal precepto, de ahí que, al establecer la base 7.º de la convocatoria del Concurso-Oposi-